

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.225/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Kursics Gerda kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közfoglalkoztatási jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.439/2025/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 26.000 (huszonhatezer) forint másodfokú perkiöltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a helység Rendőrkapitányság hivatásos állományú tagjaként körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot; munkaköréhez rendelt működési körzete településre terjedt ki. A 2018. december 1. és 2021. december 31. napjai között – 2021. július hónap kivételével – (a továbbiakban: perbeli időszak) rendszeresen, havonta visszatérően végzett a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozóan a körzeti megbízotti működési körzetén kívül is járőri, járőrszolgálati és egyéb (átkísérési, kísérőőri, őrzési, rendezvénybiztosítási, határszolgálati) feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében a perbeli időszak vonatkozásában 1.043.568 forint megbízási díj és annak 2020. június 16. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj iránti igényét a perbeli időszak 36 hónapjára terjesztette elő, miután egy hónap kivételével minden hónapban ellátott a beosztásától eltérő feladatot. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjaira, (2)-(5) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) rendelkezéseire, valamint a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 21-22., 25. és 44-46. pontjaira alapította. A díj havi összegét – a többletfeladat-ellátás jelentős mértékére hivatkozással – a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelően kérte megállapítani.

[3] Az alperes a védíratában elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50%-ára történő mérséklését kérte.

A mintaper

[4] Mivel az elsőfokú bíróság előtt több mint tíz, a jelen perrel azonos jogi és ténybeli alapon nyugvó per indult, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, a további eljárásokat annak jogerős befejezéséig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/6. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért – az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra is figyelemmel – a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet részben – a megbízási díj összegszerűsége tekintetében – hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította, egyebekben helybenhagyta.

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta. A megbízási díj összegszerűsége körében megállapította, hogy a felperes által ellátott, több elkülönült munkakörhöz tartozó feladatok a szolgálatteljesítésének legalább 50%-át tették ki, azok jelentős többletfelelősséggel és ismeretanyagot igénylő feladatellátással jártak. Mindezekre tekintettel az illetményalap 50-200%-a között megállapítható díj törvényi minimumhoz közeli, 75%-os mértékét nem tekintette eltúlzottnak.

[7] A Fővárosi Ítéltábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a mintaper eredményére figyelemmel az alperest késedelmi kamattal növelt 1.043.568 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Ítéletének jogalapjaként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5) bekezdését, a 30/2015. BMr. 2. mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését, valamint a KMB Szabályzat 21. és 22. pontjait hívta fel. Kifejtette, hogy az alperes munkáltatóként – a tilalmazott feladatokat kivéve – jogszerűen utasíthatta a felperest a képzettségének, végzettségének, szakmai tapasztalatának megfelelő feladatok ellátására, ezen utasítási joga azonban nem sérthette a felperes kinevezés szerinti beosztását. A Kúria következetes ítélkezési gyakorlatára (Kf.II.39.247/2020/4., Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.625/2012/4.) hivatkozva rögzítette, hogy jogellenes az a gyakorlat, amely egy másik munkakör feladatainak ellátását a munkakör részének tekinti.

[9] Tényként állapította meg, hogy a felperes a perbeli időszakban – az alperes által sem vitatottan – 36 hónap alatt összesen 213 esetben, havi átlagban 5,9 szolgálatteljesítésnek megfelelő mértékben látott el a beosztásához nem tartozó, rendszeres és tartós jellegű többletfeladatot. Erre figyelemmel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogosultságot megalapozottnak találta, az a) pontra alapított jogcím tekintetében azonban azt állapította meg, hogy a felperes nem rendelte hozzá a hivatkozott betöltetlen beosztásokat az egyes többletfeladatokhoz, így ezen a jogcímen a jogosultság nem volt megállapítható.

[10] A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap

75 %-ában határozta meg, figyelemmel a feladatellátás mértékére, az alapfeladatok ellátására gyakorolt hátrányos következményekre és a többletteleherre, külön kiemelve, hogy a felperes több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott. A releváns bírói gyakorlatra (Kf.700.043/2024/4.) hivatkozva rögzítette, hogy a díj mértékének kiindulási alapja az illetményalap 125%-a volt. Ehhez viszonyítva a felperes által ellátott, több beosztáshoz tartozó feladatokra is figyelemmel a törvényi minimum közelében meghatározott 75%-os díjmérték nem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az alperes fellebbezésében – a megbízási díjra való jogosultság jogalapját és összecszerűségét egyaránt vitatva – az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogsabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg, arra az álláspontra helyezkedve, hogy az elsőfokú bíróság jogértelmezési tévedést követett el akkor, amikor a felperes által ellátott feladatokat tévesen a körzeti megbízotti beosztás körén kívül eső, más munkakörhöz tartozó többletfeladatként értékelte. Érvélese szerint a felperes a járőr jellegű feladatait nem más beosztáshoz tartozó többletfeladatként, hanem – a rendőrség szolgálati szabályzatáról szölvő 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 67. § (1)-(2) bekezdéseire és 69-70. §-aira figyelemmel – a körzeti megbízotti munkakörének részeként látta el a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szölvő 13/2017. (II. 24.) ORFK utasítás alapján, járőr szolgálati formában, a szervezeti egység, sőt a rendvédelmi szerv teljes illetékességi területén. Kifejtette, hogy a körzeti megbízotti és a járőri beosztás feladatai érdemben nem különböznek, és a felperes a szolgálatelljesítési idejének legalább 70%-ában egyébként is közterületi tevékenység ellátására köteles, így a hivatkozott feladatok nem róttak rá érdemi többletterhet.

[12] Rámutatott, hogy a felperest a feladatellátással járó esetleges többletterhelésért a Hszt. 157. § (1) bekezdése szerinti hivatásos pótlék és a beosztási illetménye már kompenzálta, így további díjazás nem illeti meg.

[13] Az összecszerűség körében vitatta az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelésének helytállóságát, különösen azt a megállapítást, amely szerint a többletfeladatok ellátása hátrányosan befolyásolta a felperes alapfeladatainak teljesítését. Kiemelte, hogy a felperes által benyújtott kimutatás 213 szolgálati alkalmat rögzített többletfeladatként, amely havi átlagban 2-8 alkalomnak felel meg, amit a rendes, 12 óras szolgálatelljesítési időkeretben látott el. Ebből következően túlszolgálat nem keletkezett, és a körzeti megbízotti alapfeladatok ellátása sem szenvedett csorbát. A felperes a körzeti megbízotti feladataitól eseti jelleggel, rövid időre került elvonásra, a járőr jellegű feladatok ellátásához széleskörű, komplex szaktudásra nem volt szüksége. Mindezek alapján állította, hogy a 75%-os mértékű díjazás eltúlzott, sőt az ügy egyedi körülményeire tekintettel a megbízási díj minimumösszege iránti jogosultság sem állapítható meg.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, és új, az ügy érdemére kiható körülményt sem adott elő.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szölvő 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a

fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályokat helyesen alkalmazta, és döntését részletes, okszerű indokolással támasztotta alá, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[17] Az alperes fellebbezésében a megbízási díj jogalapját és összezszerúságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének megsértésére hivatkozva vitatta. E körben az ítéltábla rámutat, hogy a perben irányadó jogkérdést a Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével elbírált mintaperben már jogerősen eldöntötte. A bíróság ezen eljárásban – amelynek eredményéhez a jelen per a felfüggesztő végzés jogerőre emelkedésével kötve volt – kimondta, hogy a hivatásos állomány tagja a beosztásába nem tartozó, rendszeres többletfeladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A megbízási díj mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdése az illetményalap 50-200%-a közötti sávban határozza meg, a mérlegelés szempontjait pedig a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése rögzíti, amely a mérlegelés körébe vonja a munka bonyolultságát, időigényét, gyakoriságát és a szükséges többlettudást is. A Kúria konzisztens ítélezési gyakorlata szerint ezen szempontok összességének egyedi mérlegelése alapján dönthető el, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladat milyen mértékű megbízási díjat alapoz meg.

[18] Az ítéltáblának a felülbírálat során elsőként abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a mintaper keretében hozott ítélet milyen jogi kötőerővel bír a jelen fellebbezési eljárásban; erről a Kp. expressis verbis nem rendelkezik. Ugyanakkor a Kp. 33. § (2) bekezdése szerint, amennyiben egy később elbírálandó jogvita a mintaperrel tény- és jogkérdésben azonos, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredményének megfelelően tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában e kérdéskört dogmatikailag egyértelműsítve rámutatott, hogy a mintaperben hozott ítélet nem minősül ítelt dolognak (res iudicata) egy másik, akár eltérő felek között folyamatban lévő ügyben. A mintaper intézményével elérni kívánt perhatékonysági és perökonómiai szempontok nem írhatják felül a felek Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jogát, ennél fogva a mintaper eredményétől eltérő döntés meghozatalának lehetősége a további eljárásokban nem zárható ki. Ezen jogegységi határozatból azonban nem következik a fellebbező fél korlátlan jogorvoslati joga. Az ítéltábla álláspontja szerint a fellebbező felet – éppen a jogorvoslati jogának hatékony érvényesülése és a bíróság megalapozott döntéshozatala érdekében – fokozott indokolási kötelezettség terheli. A fellebbezésben a félnek tételesen, konkrét jogi és ténybeli érvekkel kell alátámasztania, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést milyen körülmények indokolják, és az eltérés szükségessége miben nyilvánul meg. Ezen eljárásjogi elvárás különösen indokolt abban az esetben, ha – ahogyan az a jelen ügyben is történt (6.K.700.439/2025/2. számú végzés) – az elsőfokú bíróság a mintaperben hozott első- és másodfokú ítéleteket a felek rendelkezésére bocsátotta.

[19] Az ítéltábla a megbízási díj jogalapja körében a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – jogerős döntést a jelen perre is irányadónak tekintette. Ennek az indokát az képezte, hogy az alperes a per során nem vitatta a két ügy közötti ténybeli és jogi azonosságot, és fellebbezésében sem hivatkozott olyan releváns körülményre, amely az

eltérés megállapítását megalapozta volna. Az alperes fellebbezésében nem jelölt meg olyan tényállási elemet vagy jogkérdést, amelyet az elsőfokú bíróság a mintapertől eltérően, tévesen értékelt volna, és e körben eljárási jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő, a mintaperben már elbírált jogértelmezést – annak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette.

[20] Ugyanakkor, mivel az alperes a fellebbezésében a mintaperben nem vizsgált, általa a jogalap körébe tartozóként megjelölt új kifogást is előterjesztett, az ítéltáblának ezen érvelés érdemi vizsgálatát el kellett végeznie.

[21] E körben az alperes a Hszt. 157. § (1) bekezdését felhívva arra hivatkozott, hogy a felperes megbízási díjra a hivatásos pótlékára tekintettel sem vált jogosulttá. A hivatásos állomány tagjának hivatásos pótléka az eredeti és a kinevezése szerinti szolgálati beosztáshoz tartozó feladatellátás alapján jár; míg megbízási díj az érintettet a munkaköri feladatokon felül teljesített többletfeladat-ellátás esetén illetheti meg, azaz a két juttatás az alperes által kifejtett módon nem mosható össze, egymást nem váltja ki. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az alperesnek a hivatásos pótlék megfizetéséből származó megbízási díj alóli mentesülésre hivatkozását sem találta megalapozottnak.

[22] A megbízási díj összegszerűsége tekintetében az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörben hozott döntését támadta, azonban elmulasztotta megjelölni az ehhez a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja által megkövetelt eljárási jogszabálysértést. E mulasztás következtében az ítéltábla felülbírálati jogköre kizárólag arra terjedhetett ki, hogy az elsőfokú bíróság a díj összegének megállapítása során megsértette-e az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezéseket: a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését. A fellebbezés azonban e körben sem volt megalapozott, miután nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályhelyek megsértését miként és milyen oksági összefüggés mentén támasztják alá. Az ítéltábla rögzíti, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat ellátásának ténye önmagában, a törvény erejénél fogva (ex lege) megalapozza a megbízási díjra való jogosultságot, legalább annak törvényben rögzített minimumösszegében. A díj konkrét mértékének meghatározása – a törvényi keretek között – az irányadó ítélkezési gyakorlat (Kf.VII.37.780/2020/5.) szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik, amelyet a bíróság csak a mérlegelés jogszerűségének szempontjából vizsgálhat felül.

[23] Miután az alperes a megbízási díj összegét nem állapította meg és nem fizette meg, annak mértékéről a bíróság volt jogosult mérlegelési jogkörében dönten. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75%-ában meghatározott díjjal a mérlegelés törvényi kereteit nem lépte túl és a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket sem sértette meg. Az ítéleti mérlegelés vitatása esetén az alperesnek – a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett – konkrét tényekkel és érvekkel kellett volna alátámasztania, hogy az összegszerűség megállapítása milyen okból jogellenes. E körben ki kellett volna munkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, és melyek azok a figyelmen kívül hagyott körülmények, amelyek más összegszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes érvelése, amely szerint az ellátott többletfeladatok nem jelentettek tényleges többletterhelést, jogtani szempontból

téves. A többletfeladat-ellátás rendszeres jellege és a körzeti megbízotti alapfeladatok beosztásba nem tartozó egyéb feladatokkal együtt történő változatlan ellátása nem az összepszerűség, hanem – a korábban már jogerősen elbírált – jogalap körében értékelendő. A jogalkotó a megbízási díjat a beosztásba nem tartozó többletfeladat ellátásához, nem pedig a többletteher felmerüléséhez kötötte; ennek megfelelően a juttatásra az a személy válik jogosulttá, aki a munkakörén kívüli feladatot ellátja. Nincs továbbá olyan törvényi feltétel sem, amely a megbízási díjra való jogosultságot a magasabb beosztáshoz tartozó vagy komplexebb szaktudást igénylő feladatok ellátásához társítaná. A megbízási díj megállapítása és összege szempontjából a túlszolgálat alperes által hivatkozott hiányának nincs jelentősége.

[24] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[25] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a fellebbezés mint másodfokú eljárást megindító beadvány benyújtási időpontjához igazodóan – a felperes által megjelölt, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése és 3. § (2), (5)-(6) bekezdései helyett – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára és 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámított összeggel egyezően állapította meg, annak a 3. § (2) bekezdésben foglalt minimális munkadíjhoz igazítására – az összepszerű felszámítást meghaladó mértékben – nem volt lehetőség.

[26] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű (83.485 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[27] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 24.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró